

член-кореспондент на Българската академия на науките

Запознаването

Бях частен доцент и асистент във Ветеринарно медицинския факултет. На упражнение по хранене на домашните животни вадя на таблата един студент и диктувам условията на една задача. Направи ми впечатление, че дясната ръка на студента е отпусната спокойно надолу и питам: "Колега, защо не пишете?". Той ме поглежда със странен поглед, поради големия диоптър на очилата и малко обидено ми казва: "Пиша." Тогава забелязвам, че пише с лявата ръка и то почти отвесно. Това ме смути и не знаех как да постъпя. След като написа условията, накарах го да седне и да решава задачата в тетрадката си. Ръководен от чувства за вина поради направената грешка, повиках го след това в кабинета и така започна общуването ни.

Интереси като

студент

По това време Димов проявяваше интереси към биологията. Търсеше философската ѝ основа. Правеше впечатление общата му култура. Някакъв особен интерес към литературата нямаше. Разисквали сме общобиологически проблеми /поява и развитие на живота, еволюция на животинския свят и пр. /

Начало на академическата

му кариера

Когато завърши следването си го изпуснах от погледа си. Знаех само, че работи като ветеринарен лекар някъде в провинцията.

Един ден срещнах на улицата майка му. Както винаги бе облечена в черно. Астенична фигура. От нея лъхаше някакъв вътрешен трагизъм, преплетен с нервност. Такова бе беглото ми впечатление.

Понеже бях чел вече романа "Поручик Бенц", попитах я дали е от сина ѝ. "Да." ми отвърна. Веднага добави, че е отчаян. Нямам условия да пише.

По това време бях вече доцент. Когато се откри асистентско място